

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **J.**, bytom v B.B. Z., proti odporkyňi: **Sociálna poisťovňa, ústredie** so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne zo 7. novembra 2013 sp. zn. X. o starobný dôchodok, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. októbra 2014 č. k. 10Sd 2/2014 - 26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 1. októbra 2014 č. k.10Sd 2/2014 - 26 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 1. októbra 2014 č. k. 10Sd 2/2014 -26 podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporkyne zo 7. novembra 2013 č. X., ktorým podľa § 65, § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.

z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o sociálnom poistení“) zamietla žiadosť navrhovateľa z 10. júna 2013 o priznanie starobného dôchodku od 14. novembra 2011 t.j. od 58 roku veku z dôvodu, že navrhovateľ nespĺnil pre vznik nároku na túto dávku a jej výplatu zákonné podmienky uvedené v § 174 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej len „zákona o sociálnom zabezpečení“).

Súd prvého stupňa z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ je poberateľom výsluhového príspevku od 16. októbra 1998. Doba služobného pomeru zhodnotená na priznanie tejto dávky bola ustálená v I. kategórii funkcií v rozsahu 16 rokov a 108 dní. Z výkonu služby navrhovateľ odišiel prvýkrát po 14 rokoch služby dňa 30. septembra 1991, druhýkrát vykonával službu od 1. júla 1996 do 15. októbra 1998. Ku dňu skončenia výkonu služby, teda k 30. septembru 1991, podmienkou vzniku nároku na zvýhodnený dôchodkový vek 55 rokov bolo v zmysle § 21 ods. 1 písm. c/ zákona o sociálnom zabezpečení získanie 20 rokov služby v prvej kategórii funkcií. V čase výkonu služby v prvej kategórii funkcií v období rokov 1996 - 1998 sa síce po zrušení pracovných kategórií zaradovanie zamestnaní naďalej predlžovalo (do 31. decembra 1999), avšak v čase skončenia služby dňa 15. októbra 1998 podľa vtedy účinného § 174 ods. 2 cit. zákona sa pre skorší odchod do dôchodku vyžadovalo, aby zamestnanie trvalo k 31. decembru 1998.

Krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa zákonné predpoklady pre skorší odchod do dôchodku vo veku 55 rokov podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení a ani vo veku 58 rokov, keď podľa ustanovenia § 174 ods.2 cit. zákona nespĺňa podmienku trvania výkonu služby v prvej kategórii k 31. decembru 1999. Pre skorší odchod do dôchodku nespĺňa ani zákonné predpoklady podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Odporkyňa preto v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o sociálnom poistení aj zákona o sociálnom zabezpečení žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok pred dovŕšením 62 rokov veku zamietla.

Súd prvého stupňa podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP účastníkom nepriznal náhradu trov konania s odôvodnením, že navrhovateľ nebol v konaní úspešný a úspešná odporkyňa ich náhradu neuplatnila.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal navrhovateľ odvolanie, ktorého obsah je prakticky totožný s obsahom žaloby. Navrhovateľ namietal, že ustanovenie § 174 ods. 1

a ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení podľa jeho názoru má diskriminačný charakter pre poistencov sociálnej poisťovne, ktorí majú odpracované roky a zaplatené odvody dôchodkového poistenia viac ako 25 rokov, súčasne odpracovali 15-19 rokov v I. pracovnej kategórii, pričom ku dňu 31. decembra 1999 však museli pracovať v takejto kategórii. Diskriminujúca je táto požiadavka v tom, že občania pracujúci v I. pracovnej kategórii alebo v službe I. alebo II. kategórie funkcií v podstate od 1. júna 1992 od účinnosti zákona č. 235/1992 Zb., o zrušení pracovných kategórií a o niektorých ďalších zmenách v sociálnom zabezpečení, ktorým boli zrušené pracovné kategórie až do 31. decembra 1999, nemohli ukončiť prácu v I. resp. II. kategórii funkcií, aj keď v tomto období odpracovali v zákone stanovené roky v I. alebo II. kategórie v rozsahu 15-19 rokov podľa § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení bez toho, aby to pre nich nemalo za následok nepriznanie odchodu do výhodnejšieho skoršieho dôchodku. Práve tento následok diskriminuje týchto občanov voči občanom, ktorí k 31. decembru 1999 vykonávali zamestnanie v I. alebo II. kategórii funkcií, ale po 1. januári 2000 ďalej vykonávali toto zamestnanie v bývalých pracovných kategóriách. Takýto občan mohol v podstate od 1. januára 2000 odísť do výhodnejšieho dôchodku po dosiahnutí príslušného fyzického veku 56-59 rokov, pričom má odpracovaných tak isto 15-19 rokov v I. alebo v II. kategórii. Ďalej občan, ktorý odpracoval vo zvýhodnenej kategórii viac ako 20 rokov, mohol ísť do starobného dôchodku po 55 roku veku, bez ohľadu kedy tieto roky odpracoval. Navrhovateľ uviedol, že v jeho prípade nemohol odrobiť kedykoľvek 15-19 rokov, aby mohol ísť v príslušnom veku do starobného dôchodku, ale musel byť v služobnom pomere ku dňu 30. júna 1992 a k 31. decembru 1999.

Navrhovateľ v doplňujúcom podaní z 20. júla 2015 poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR prijaté na neverejnom zasadnutí (PLÚS č. 12/2014-13 z 21. mája 2014), o prijatom návrhu skupiny 41 poslancov NR SR na ďalšie konanie. Podstatou tohto návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky je znenie § 261 ods. 1 prvej vety v časti „je po vzniku nároku na starobný dôchodok nepretržite zamestnaný k 31. decembru 2003“ a § 262 ods. 1 prvej vety v časti „je po vzniku nároku na pomerný starobný dôchodok nepretržite zamestnaný k 31. decembru 2003“ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). Podľa navrhovateľov sú v rozpore s princípom zákazu diskriminácie garantovaného v čl. 13 ods. 3 Ústavy SR, pokiaľ zákonodarca rozlišuje medzi osobami nachádzajúcimi sa v porovnateľnej situácii (splnili nárok na starobný, resp. pomerný starobný dôchodok, osobitne z hľadiska výšky zárobku) a nepriznáva im rovnaké práva, a to bez toho,

aby na takéto rozlišovanie existovali legitímne, relevantné a dostatočné dôvody Navrhovateľ upozornil, že aj ustanovenie § 174 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení obsahuje obdobné podmienky a je v rozpore s Ústavou SR.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny a poukázala na svoje vyjadrenie z 8. januára 2014, ktoré predložila súdu prvého stupňa. Mala za to, že krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite vec právne posúdil, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne.

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 492 ods. 1, 2 SSP, § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 492 ods. 1, 2 SSP, § 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 492 ods. 1, 2 SSP, § 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy (t.j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich

právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek. Dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 2)

Podľa § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/, prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,

b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/, prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,

c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/ prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo

d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/, prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až l/ alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

Podľa § 174 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení, podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

Podľa § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení platnom do 30. júna 2015 nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa priznávajú do 31. decembra 2023.

Podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/ alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,

b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/, ak bol z tohto zamestnania prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/ a e/,

c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/,

d) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. i/ až l/, alebo

e) 60 rokov.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ žiadosťou z 10. júna 2013 sa domáhal priznania starobného dôchodku od 14. novembra 2011 t.j. od dovŕšenia 58 rokov veku s prihliadnutím na zvýhodnenú I. a II. kategóriu funkcií.

Podľa potvrdenia Slovenskej informačnej služby, Úradu sociálneho zabezpečenia z 9. decembra 2010 navrhovateľovi na vznik nároku na výsluhový príspevok, ktorý od 1. júla 2002 účinnosťou zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov považuje podľa § 124 ods. 2 zákona za výsluhový dôchodok, bola zhodnotená doba trvania služobného pomeru podľa § 217 zákona č. 73/1998 Z. z. celkom 16 rokov a 108 dní a to naposledy od 1. júla 1996 do 15. októbra 1998.

Z ustanovenia § 174 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení vyplýva, že podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok od zníženého dôchodkového veku (menej ako 62 rokov veku) je skutočnosť, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999, čo navrhovateľ nespĺnil. Jeho služobný pomer zanikol 15. októbra 1998.

Odporkyňa potom v preskúvanom rozhodnutí vecne správne vyhodnotila zistený skutkový stav, že navrhovateľovi nárok na starobný dôchodok od 58 rokov veku podľa ustanovenia § 174 zákona o sociálnom zabezpečení nevznikol. Navrhovateľovi vznikne nárok na starobný dôchodok až dovŕšením veku 62 rokov podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Pretože ku dňu 14. novembra 2011, od ktorého dátumu žiadosťou žiadal navrhovateľ priznať starobný dôchodok dôchodkový vek nedovŕšil, odporkyňa preskúvaným rozhodnutím zamietla jeho žiadosť v súlade so zákonom.

K námietkam navrhovateľa, ktorý sa uvedeným ustanovením cíti diskriminovaný odvolací súd uvádza, že Ústavný súd SR nálezom z 10. júna 2015 č. PL. ÚS 12/201456 nevyhovel návrhu skupiny 41 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky.

Ústavný súd SR v dôvodovej časti cit. nálezu o. i. uvádza: „...Ústavný súd podotýka, že čl. 12 ods. 1 ústavy nie je garanciou absolútnej rovnosti, ale je ústavnou zárukou ochrany osôb (právnických a fyzických) proti diskriminácii zo strany orgánov verejnej moci. Diskriminácia je vo všeobecnosti vymedzená ako každý spôsob zaobchádzania vrátane odmietnutia takého zaobchádzania s osobou, ktoré je pre túto osobu menej priaznivé než pre iné osoby. Za diskriminačnú úpravu možno považovať takú úpravu, ktorá rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom takýto postup zákonodarca nemôže alebo ani nevie rozumne odôvodniť legitímnym cieľom a tým, že tento cieľ sa musí dosahovať práve zvoleným legislatívnym riešením (napr. PL. ÚS 21/00) Ústavný princíp rovnosti nachádza svoje vyjadrenie v zákonodarstve, ako aj pri aplikácii práva, keď vo svojej podstate predstavuje rovnosť všetkých pred zákonom, teda v konečnom dôsledku je základom ochrany pred diskrimináciou. Ustanovenie čl. 13 ods. 3 ústavy zakotvuje zásadu, v zmysle ktorej zákonné obmedzovanie základných práv a slobôd je možné za splnenia podmienky, že bude platiť pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky, rovnako.

Ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 10/02 konštatoval, že zákonná úprava, ktorá zvýhodňuje určitú skupinu osôb, nemôže byť len z toho dôvodu označená za takú, ktorá porušuje princíp rovnosti. Zákonodarca však musí zvážiť, či je dôvod na takéto zvýhodnenie, čo je jeho cieľom a medzi týmto cieľom a v zákone zakotveným zvýhodnením musí byť vzťah primeranosti.

V rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 5/03 ústavný súd uviedol, že princíp rovnosti je porušený vždy vtedy, ak sa s jednou skupinou adresátov právnych noriem v porovnaní s inou skupinou zaobchádza inak, hoci medzi oboma skupinami nie sú rozdiely takého druhu a takej závažnosti, že odôvodňujú takéto nerovnaké zaobchádzanie; porušením princípu rovnosti však nie je to, ak sa preukáže, že s nerovnakými skupinami subjektov sa nakladá rozdielne. Také nakladanie nemožno považovať za diskrimináciu.

Ústavný súd tiež konštatuje, že princíp je ovplyvnený vývojom, čím môže byť jeho obsah najmä v oblasti sociálnych práv poznačený. Mnohé medzinárodné organizácie vo svojich rozhodnutiach vychádzajú z toho, že nie každé nerovné zaobchádzanie z rôznymi subjektmi je možné kvalifikovať ako porušenie princípu rovnosti, teda ako porušenie zákazu diskriminácie subjektov v porovnaní s inými subjektmi. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej ustálenej judikatúre konštatuje, že odlišnosť v zaobchádzaní medzi osobami nachádzajúcimi sa v analogických alebo porovnateľných situáciách je diskriminačná, pokiaľ nemá žiadne objektívne a rozumné ospravedlnenie, t. j. pokiaľ nesleduje legitímny cieľ alebo pokiaľ nie sú použité prostriedky sledovanému cieľu primerané (napr. Kiyutin v. Rusko, rozsudok č. 2700/10 z 10. 3. 2011, Karlheim Schmidt v. Nemecko, rozsudok č. 13580/88 z 18. 7. 1994). Obdobne Výbor Organizácie spojených národov pre ľudské práva vo Všeobecnom odporúčaní č. 18 vyslovil názor, že nie každé rozdielne zaobchádzanie predstavuje diskrimináciu, ak kritériá pre takéto zaobchádzanie sú prijateľné a objektívne a ak toto zaobchádzanie smeruje k dosiahnutiu cieľa, ktorý sa podľa Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach považuje za legitímny.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už zdôraznil požiadavku prepojenia jednotlivých ustanovení ústavy s dôrazom na tie, ktoré majú všeobecný charakter, keď uviedol: Všetky ustanovenia ústavy o rovnosti treba vnímať, interpretovať a uplatňovať v organickej väzbe, čo zvlášť platí o tých ustanoveniach ústavy, ktoré sú sformulované vo všeobecnej podobe (čl. 12 ods. 1 prvá veta, čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 ústavy), keďže predstavujú základné východisko uplatnenia princípu rovnosti v konkrétnom prípade, resp. konkrétnej situácii... Inými slovami, pri skúmaní otázky, či v konkrétnom prípade došlo alebo nedošlo k porušeniu ústavného princípu rovnosti pred zákonom, treba najprv preskúmať to, či pri obmedzení niektorého základného práva alebo slobody bol alebo nebol rešpektovaný príkaz vyjadrený v čl. 13 ods. 3 ústavy, podľa ktorého zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky, t. j. z hľadiska

skúmania porušenia princípu rovnosti pri obmedzovaní niektorého základného práva alebo slobody je nemysliteľná interpretácia a aplikácia ustanovení čl. 12 ods. 1 prvej vety a čl. 12 ods. 2 ústavy bez spojenia s čl. 13 ods. 3 ústavy (PL. ÚS 16/08).

Ústavný súd preto posudzoval, či namietané ustanovenia zákona skutočne zvyhodňujú, resp. znevýhodňujú určité skupiny osôb v takom rozsahu a intenzite, že toto zvyhodnenie, resp. znevýhodnenie zasahuje do princípu rovnosti, a či ani vyvažovaním iným princípom (princípom proporcionality, primeranosti) nemožno považovať diferencované hmotné zabezpečenie životnej úrovne v podobe rozdielnych dôchodkových dávok za ústavne únosné a akceptovateľné (m. m. PL. ÚS 3/04)".

Ústavný súd v predmetnom náleze po uvádzaní ďalších dôvodov prijal právny názor, že: „... Na základe uvedeného ústavný súd preto posúdil argumenty uvedené navrhovateľmi ako nedostatočné na to, aby bolo možné napadnuté ustanovenia zákona o sociálnom poistení označiť za také neprimerané, že by narúšali princíp rovnosti v právach garantovaných v čl. 12 ods. 1 ústavy a znamenali neprijateľné bezdôvodné zvyhodnenie určitej skupiny osôb pri riešení identickej sociálnej situácie s dôsledkom nerešpektovania princípu zákazu zvyhodnenia/znevýhodnenia v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a zákazu diskriminácie podľa čl. 13 ods. 3 ústavy. Námietky navrhovateľov týkajúce sa ochrany práv obsiahnutých v princípe rovnosti a zákazu diskriminácie v danom prípade podľa názoru ústavného súdu neobstoja, keďže zákonodarca ich prijatím neprekročil rámec legitímnej úvahy danej zákonom o sociálnom poistení. Napadnuté ustanovenia zákona o sociálnom poistení podľa názoru ústavného súdu nevykazujú znaky svojvôle zákonodarcu."

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľom namietaná diskriminácia pre nepriznanie starobného dôchodku od 58 rokov veku je nedôvodná. Rozhodnutie odporkyne je potrebné považovať za zákonné. Z uvedeného dôvodu rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 492 ods. 1, 2 SSP v spojení s § 250ja ods. 3, s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný. Úspešnej odporkyňi právo na náhradu trov odvolacieho konania zo zákona neprináleží (§ 250k ods. 1 OSP).

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. júla 2016

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková